

EL TRESOR DE SOLEIMAN I UNS ALTRES RELATS.

Francesc Xavier Parera Gutiérrez

EL TRESOR DE SOLEIMAN

1. Masricart es torturat

Els dits grossos de la mà feien mal i la seva víctima suportava el desesperat dolor penjat entre l'arboradura del seu galió, el qual s'enfonsava lentament. Esteve Masricart veia com la galera turca de Al-Rachid s'allunyava per l'horitzó després d'abordar-la, matar als seus tripulants i deixar-lo a ell en aquelles condicions. Les aigües començaren a negar la coberta del vaixell i abans de desmaiar-se, Masricart va veure les veles d'una altra nau.

Quan l'espadatxí despertà, es va veure ajegut a la cabina del capità i aquest es va apropar:

-Morbleau! -exclamà-. Però si és monseïur Masricart-. Els meus mariners us han salvat a temps. Què feieu a aigües mediterrànies?

-Practicava la pirateria com vos, capità Pierpoint -contestà mentre s'incorporava dolorosament-. Jo també us he reconegut. Ah! Tinc els braços paralizats per la tortura del maleït Al-Rachid. Com ens tornem a trobar...

-No us preocupeu. Descanseu ara perquè necessito homes valents per a la meva propera missió de saqueig.

2. La ciutat assetjada

La nau de Pierpoint arribà fins a les costes de Turquia i el seu capità parlà d'una ciutat assetjada pels mateixos turcs, per prendre les joies pertanyents a un tresor del mític sultà Soleiman el Magnífic, que al segle XVI ja va atacar Viena. Mai va prendre aquella capital i es retirà l'enemic. Però ara, en aquella població que es deia Mokamat s'hi amagava uns diamants que un governador protegia desesperadament fins arribar a la guerra civil ente moros.

Masricart, Pierpoint i dos pirates es lliscaren per la nit per les platges, passaren les línies enemigues a través del clavegueram de la ciutat assetjada i arribaren fins a la torre on s'amagava el seu governador. Feia setmanes que no es sabia res d'ell però els cecs moros lluitaven perquè no entrés l'invasor. En aquell instant de la nit, els atacants feren foc i els seus canons ressonaren entre la mort i desolació.

3. Els diamants del turc

Els pirates pujaren unes escales dins de la torre i arribaren a la cambra del governador, on trobaren el seu esquelet. Es quedaren bocabadats perquè comprovaren que durant aquelles setmanes els seus súbdits estaven defensant la seva ciutat per un home mort. Però no era el moment de lamentar-se i el cobdiciós Pierpoint agafà els diamants.

Quan es disposaren a abandonar la sala, aparegueren furtivament Al-Rachid i dos pirates més per prendre també aquell petit tresor. Aleshores començà una baralla d'espases. Pierpoint va caure travessat per l'alfange del pirata àrab, però Masricart acabà amb la resistència dels moros i desarmà a Al-Rachid i demanà als mariners que el prenguessin. No agafaren les joies perquè les explosions dels canons donaren a la base de la torre i aquesta s'ensorrava, per tant els supervivents desaparegueren pel clavegueram un altre cop.

Al matí següent, Masricart fou nomenat nou capità dels pirates francesos després de la mort de Pierpoint, però ara ell somreia davant d'un espectacle cruel. Al-Rachid es trobava penjat pels dits grossos a la seva galera com hi era ell abans. Malgrat les súpliques de certs mariners per que no fos tan venjatiu, Masricart fou dur en la seva ordre.

-Enfonseu la seva nau! -cridà.

ELS ESPECTRES DEL LLAC NEGRE

-Capità Masricart. Ajudi'm, la meva mare encara no ha tornat a casa.

Les preocupants paraules d'aquella nena de sis anys causà sorpresa als ulls de l'espadaixí, el qual hi era a una taverna de La Canonja, bevent el seu got de vi. El rei Felip IV havia perdonat el seu desterrament i cada tarda, l'aventurer contava als seus amics històries dels seus viatges. Però també recordà que al paratge hi havia les seves pors.

-Són els espectres del Llac Negre -digué el Pere, l'amo de l'establiment-. Ja han desaparegut moltes noies dels voltants quan al vespre van a buscar aigua a la font, prop d'aquella cova maleïda. Es diu que sota hi ha un immens llac.

-N'estic fart d'escoltar llegendes sobre fantasmes -digué Masricart mentre s'aixecava de la seva taula-. Ara aniré a aquell lloc. Si no torno després de quatre hores, agafeu torxes i crideu als soldats.

Com una ombra furtiva, l'espadaixí abandonà la taverna davant de la perplexitat dels presents.

Al costat de la font es veia la gran cova, i sense pensar-ho gaire, el canongí entrà pel forat amb la seva espasa toledana desembeïnada. Baixà per un túnel relliscós i va encendre una torxa. Aleshores va entreveure un llac enorme envoltat de columnes naturals i s'apropà instintivament a la vora per notar com les seves aigües tenien la mateixa naturalesa de l'oli. Però en aquell instant notà un fort cop al cap i va caure sense sentit.

En despertar lentament, es va veure dins d'una petita galeria, envoltat de dones espantades. Va reconèixer a algunes desaparegudes i contemplà a uns homes coberts de barbes i parracs que es passejaven pel lloc.

-Són els espectres! -murmurà una de les noies.

-Són tan humans com nosaltres -contestà l'espadaixí-. Havia sentit llegendes que parlaven d'un poble que sempre es tancà a uns túnels subterranis. Suposo que són els seus descendents.

Masricart aprofità un moment en el qual aquests individus baixaren la guàrdia i l'aventurer sortí amb les presoneres. Passaren amb torxes al costat del llac i foren descoberts pels espectres, els quals iniciaren una simfonia de

crits i udols. Esteve ordenà que les noies continuessin el camí que les portaria fora de la cova, mentre ell es quedava per aturar per uns preciosos minuts l'atac dels enemics, però va veure que en la seva inconsciència l'havien robat la seva espasa. Encara quedava la seva torxa i la llançà sobre les aigües, les quals començaren a cremar i els darrers supervivents d'un poble cruel desaparegueren entre las flames i crits esquinçadors.

Les noies esperaven al canongí fora de la cova i finalmente va fer la seva presència.

-D'on surt aquest replendor? -preguntà una d'elles.

-Les aigües eren inflamables -contestà el capità suat-. Havia vist abans aquell líquid als meus viatges quant els orientals encenien les seves petites llums a la nit. Cremar-los era l'únic remei per que ens deixessin tranquils. Apa! Ara tornem a casa on us estan esperant els vostres inquiets marits.

RIFLES AL MEKONG

1. Les aigües de la mort

Feng, funcionari de Saigon, prenia nota de les queixes d'un aventurer occidental que es deia Daniel Robles. L'estranger en aquelles terres parlava de l'assalt d'una misteriosa llanxa i d'un posterior tiroteig al Mekong, i que ell amb la seva pistola aturà en part el misteriós atac fins l'arribada de les autoritats. Però el corpulent aventurer notava que la sang es cremava a les seves venes en veure que aquells individus no feien res.

Daniel sortí al pati de l'edifici on els ancians, dones i nens el agrairen la seva intervenció per salvar-lo, però ell no comprenia perquè s'acceptava aquella situació passivament. Aleshores una formosa noia que es deia Mai-Leng s'apropà a ell i l'explicà a la seva casa l'origen d'aquells atacs.

-Es diu que un hindú, Rassurk-Jak -s'explicà la jove-, té una poderosa arma, una gas gris que, llançat sobre els humans, fa que la seva carn i ossos es converteixen en despulles en breus segons. Per aquests experiments necessita víctimes, per això mana les seves llanxes per prendre presoners al transbordador. El Mekong i les seves aigües són la mort.

-I què fan les autoritats? -preguntà indignat Daniel.

-Ningú s'atreveix a dir-li res perquè pot llançar el seu gas a qualsevol nació. Fins i tot l'O.N.U. el deixa tranquil ja que han vist filmacions de les seves mantances. Es murmura que vol crear el seu propi Estat entre la Xina i l'India.

Robles callà mentre pensava alguna idea per aturar els plans del hindú.

2. Els lladres del riu

Daniel Robles sortí de la vora del riu cobert de fang i un lladre de trets orientals l'apuntà amb el seu rifle, però de seguida el baixà en reconèixer a aquell aventurer, que mesos abans els havia guiat en la seva vida de saquejos per la regió.

-Voldria parlar amb Wu, el vostre capità -deia al bandit mentre s'apropaven al campament, on tot seguit ell fou rebut amb aclamacions en veure que tornava.

A les setmanes següents la seva banda de lladres atacà per les nits la petita base militar de Rassurk-Jak i després d'un

tiroteig, prenia als presoners de les barraques i els tornava vius a les seves cases. L'ambició hindú patia unes violentes reaccions de fúria i es preguntava qui gosava amenaçar-lo. Fins i tot, d'una manera irònica les mateixes autoritats de Saigon se sentien molestes per les activitats dels lladres i no deien res sobre els assassinats de Rassurk-Jak, el qual es cansà de la situació.

-Si Daniel Robles no s'entrega per la seva voluntat, llançaré el meu gas a les poblacions de la regió -ordenà.

3. *El camp de l'horror*

El aventurer occidental fou lligat de peus i mans pels hindús i xinesos mercenaris i fou portat davant de Rassurk-Jak al seu despatx de la base.

-Provaràs aquest gas en una cambra tancada i filmarem la teva mort -digué rient-. Després, els governs d'Europa em tindran més por.

Daniel no digué res i fou arrossegat fins a les barraques on hi eren nens quiets, homes espantats i dones plorant. Però els seus rostres es quedaren destrossats en veure que el que els havia d'alliberar també era presoner com ells.

Per la nit s'inicià un tiroteig i els focus encesos s'apagaren. Entre les tenebres foren caient els soldats de l'hindú, sota els trets dels bandits del Mekong... Era el senyal esperat i Daniel sortí de la barraca després d'atacar als dos sentinelles i anar al despatx de Rassurk, el qual ja marxava de la base amb la seva avioneta particular. Però en la seva desesperada fugida ensopegà contra uns bidons de carburant i l'aparell s'incendià.

Alliberaren a la resta dels presoners i algunes dones i nenes s'aproparen a ell donant les gràcies.

-Ara oblideu els horrors d'aquest campament i marxeu cap a les vostres cases -digué generosament Daniel-. I vosaltres, tigres del riu! Cremeu aquest lloc i enterrem els dipòsits d'aquest gas a la fossa més profunda.

L'HORA DE LA CONQUESTA

-Capità! Ordeneu l'atac!

Després de las paraules seques de Jaume I, el Conqueridor, rei de Catalunya, els soldats desembarcaren a les platges de Mallorca i s'inicià el primer combat mentre els espantats àrabs començaven a retirar-se. Entre els guerrers del monarca es trobava l'ombríbol Manfred, el qual amb la seva espasa esquinçava les armadures dels moros.

Ara els enemics es trobaven al castell i des dels seus altius murs es preparaven davant de l'avanç de les tropes catalanes que abans havien salpat del cap de Salou i, després de moltes vicissituds, ja havien iniciat el seu objectiu.

Posteriorment, les flames lleparen les pedres de les torres més grans i els catalans entraren a la fortalesa entre crits de guerra. Els primers àrabs i el seu cap es rendiren aviat i lentament prosseguiren la conquesta de l'illa.

El rei Jaume I veia la fúria de Manfred al combat i s'apropà a ell una nit, mentre es celebrava una festa al campament.

-Gràcies al vostre valor, el nostre poble ha pres aquesta illa i això és un bon començament per assolir fites importants al nostre poder -digué el rei-. Voleu unir-vos a més lluites?

-No, Majestat. Ara continuaré errant per uns altres regnes. Potser així la meva torturada ànima es calmarà un mica -va concloure el guerrer cansat davant d'una foguera.

EL FIORD DE LA BOIRA

-Divertiu-vos força, fills del mar! Tigres de la conquesta!

Les exclamacions de Leif Ragnar, cap dels vikings d'aquell perdut poble de Noruega, sonaven amb certa sorna dins de la seva cabana, on els propers dies es celebraria el seu casament amb Griselda, una catalana capturada en un dels seus abordatges. I entre els alegres guerrers de cascs amb banyes i cotes de malles, es trobava a un racó el soldat Manfred que s'havia unit a les seves expedicions de saqueig.

Però abans del casament, la noia demanà al seu compatriota que l'alliberés d'aquells salvatges, volia tornar a la seva desitjada terra. Manfred fou convençut aviat, ja que també estava fastiguejat de les crueltats de Leif i la parella escapà per un fiord sempre envoltat de boira i poc visitat pels atemorits llogarrencs. Cercaven una nau de pescadors per allunyar-se momentàniament d'aquelles costes. Aleshores el furiós viking es posà furiós quan s'assabentà de la fugida i misteriosament no envià als seus guerrers a una implacable persecució. I una nit, a les retallades roques del fiord, Manfred i Griselda veieren com la màgia manava en aquells paratges i, d'una boira vermella, sortí un gegantesc ser, cobert d'escames, ple de braços i petits caps. La seva cua arrosegà a l'abisme a la noia sense que Manfred pogués fer res i, tot seguit, aparegué el sinistre Leif. Quan el monstre es disposava a esclafar amb el seu cos al guerrer, les roques no suportaren el seu pes i la bèstia va caure a les aigües portant al viking també.

I l'abatut soldat abandonà el fiord mentre cercava una barca per tal d'oblidar aquells horrors i per marxar del lloc. Pels trists ulls es lamentà de la pèrdua de la noia que fidelment el seguia en aquells móns desolats.

ELS TAMBORS DE LA NIT

Manfred, guerrer català errant, havia arribat fins a les profundes selves africanes i en el seu llarg viatge fou acollit per una tribu de negres que es deien els Jumlas, coneguts també per les seves ànsies de conquesta. I un vell bruixot parlà davant de la resta de la gent entre les fogueres i els antics tambors de la nit.

-Tu ens dirigiràs en futures guerres -ordenà l'ancià al soldat.

Aleshores durant els següents dies aconseguí unir diverses tribus i les va llançar contra unes altres que semblaven més poderoses. La sang i el foc recorrien les cabanes saquejades i a la jungla era rebut el nom de Manfred amb certa por, fins l'extrem de preferir formar pactes amb el perillós rival abans de lluitar contra ell.

Una donzella pertanyent als Jumla es convertí en la seva esposa durant uns mesos, fins la seva mort i, cansat d'aquelles terres, el guerrer català abandonà les selves africanes per tornar a Europa, potser per participar en alguna croada.

LA FLAUTA DE KATAI

-No crec que avui ens ataquin.

L'home que parlava amb aquestes paraules mostrà un rostre de cansament. Va treure amb cert valor el cap per damunt d'una petita torre castigada, i va veure com les tropes franceses i castellanques es retiraven de moment dels murs de l'assetjada Barcelona. Eren temps difícils. Després de la Guerra de Successió, els catalans quedaren sols davant del venjatiu Felip V i ja portaven tretze mesos de combats, fam, i desolació. El soldat baixà els esglaons de pedra mentre pujava el relleu i aquella escena fou observada pels blaus ulls d'una noia de cabellera llarga i daurada. Hi era al seu lloc de guaita i, després de moltes hores de tensió, notava els efectes de la son. Vestia unes botes de cuir que l'arribaven fins als genolls. Portava uns pantalons blaus i una camisa de seda. Un tahalí de pell subjectava la seva espasa i un ampli cinturó amagava dos pistoles amb el petit sac de pólvora.

Una desagradable veu es deixà sentir:

-Golden Elisabeth! -pujà les escales un home prim amb rostre aquilí i protegit amb una desgastada armadura-. Encara esteu aquí?

-Sí, Ferran -va respondre ella-. El silenci dels vostres enemics em preocupa. Quan penso que podia abandonar la ciutat fa temps...

-Forma part de la teva vida de mercenària -i després d'aquelles paraules la mirada del soldat s'aturà en els seus cos marcat per l'ajustada camisa.

-Compte amb les mans! -exclamà ella mentre acaronyava el seu tahalí-. Si t'apropes massa, et mataré com vaig fer amb un home de la taverna.

-Apa, nena! No siguis dura amb mí. Ja saps que la vida a l'exèrcit és difícil i...

Golden Elisabeth desembeinà el seu floret i Ferran es quedà sorprès. En aquell moment s'escoltà un tro i tot seguit una explosió. S'inicià un bombardeig, els canons dels francesos feien foc i torturaven els murs de Barcelona. Mentre els soldats es preparaven per a la nova ofensiva, també comprenien que encara el duc de Berwick només pretenia desanimar-los. Ferran optà per la seva habitual covardia, baixà d'un salt a terra i marxà al.llegant que protegiria la part oest de la ciutat. Aleshores entre els lluitadors aparegué un home altiu, de cabell negre, fosca

mirada i cobert per una petita cuirassa i uns pantalons bruts. Agafà la noia pel braç i saltaren a un costat. Era a temps! Un projectil esclatà a la torre que ocupava Golden Elisabeth. Quan respongueren els canons catalans, els francesos es tornaren a retirar i dominà el silenci, interromput pels laments de la gent ferida.

-M'has salvat la vida! -digué la mercenària-. Però no és un motiu suficient per que encara m'agafis per la meva cintura. Quit ets?

-Em dic Manel i són el lloctinent que dirigeix aquest grup d'homes -contestà ell mentre separava les seves mans del cos de la noia-. Defensàvem aquesta part de Barcelona.

-I el general Villarroel? -preguntà l'espadatxina.

-Sembla que hi ha problemes entre els alts commandaments. El militar vol la rendició perquè no desitja més matances, ni saqueigs posteriors, però sé que Rafael de Casanova no capitularà tan aviat. Per això estava retingut... de moment.

-Si ja tenim problemes entre nosaltres... Malament! Em dic Golden Elisabeth i sóc.

-Ja he sentit parlar de tu. Una noia rossa i, a més a més, estrangera no passa desapercebuda.

-D'acord. Una vegada més et dono les gràcies per salvar-me i...

-Només això, nena? Encara queda una taverna en peu. Vine amb mi!

Els ulls de la noia brillaven amb la proposició de l'atrevit soldat, però era generosa amb els amics malgrat la seva fredor habitual i acceptà.

Després de passejar pels carrers i cases ensorrades, entraren a l'establiment, un del pocs edificis que quedaven en peu amb tants bombardeigs. Allí es reunien els mercenaris en acabar els seus torns de guàrdia, però els aliments i el vi escassejaven.

En una greixosa taula parlaven de la ferotge resistència, quan s'apropà Ferran amb un got de grog (encara quedava una mica de ron al lloc) i es va asseure amb ells.

-Quan les tropes franceses i castelles prenguin Barcelona, morirem tots plegats -digué el covard-. Però us explicaré una història que us pot interessar. Heu sentit parlar de la casa dels Ferreira?

-I qui no? -comentà Manel-. Va ser un magatzem d'antiguitats. Al segle XIV s'instal·là a la ciutat una rica família d'antiquaris, els Ferreira, i feren aquí una quantiosa fortuna.

Conta la llegenda que arribà un màgic de Katai i els va vendre dues estàtues daurades, que representaven un flautista i un drac alat. Després...

-Què passà? -preguntà encuriosida Golden Elisabeth.

-Se sentien per les nits la grotesca melodia d'una flauta, començaven a desaparèixer noies joves de l'indret. Finalment la Inquisició cremà tot els components de la família, acusats de practicar la bruixeria i la casa es tancà. Sempre ha quedat així i la gent evita passejar pels carrers del costat. I ara, quan ho penso... Es una de les poques cases que misteriosament resta intacta, com si un invisible mur la protegís.

-Exacte! -exclamà Ferran-. No crec en les històries de fantasmes, però diuen que hi ha grans riqueses en les seves cambres subterrànies i... el més important, uns passadissos secrets que connecten amb l'exterior! Lluny de Barcelona i de les línies enemigues! Us imagineu?

-Pretens que em cregui que durant quatre segles ningú ha robat a l'esmentada casa? -preguntà Golden Elisabeth en un to escèptic.

-Sí, per la por de les llegendes d'espectres.

-No vull saber res de malediccions -digué l'espadaixina amb certa audàcia.

-No perdem res. Som mercenaris. Miren... si trobem objectes de valor, els agafem i després... Els túnels! Queden al matí, es a dir l'onze de setembre.

La noia i el soldat intercanviaren mirades, però no estaven gaire convençuts.

Encara manava la nit sobre la ciutat i Golden Elisabeth, Manel i Ferran arribaren davant de la casa. Els seus foscos murs i les desgastades finestres amagaven un aspecte sinistre. D'un cop sec, Ferran trencà la porta, la qual es convertí sense gaire esforç en migues. Acompanyats de la llum de torxes avançaren amb cautela per un saló ple de mobles antics i s'endinsaren en una cambra, només reservada per a dues estàtues desagradables, un pastor xinès tocant una flauta i al costat un drac alat de la grandària d'una persona. Estaven esculpits en marbre. Esgarrifats per aquella repugnant visió, caminaren per un estret passadís fins arribar a uns esglaons que podien conduir a les estances subterrànies. Ferran va somriure mentre es fregava les mans.

En aquell instant, s'escoltà la macabra melodia d'una flauta. Notaren certa tremolor. Tot seguit s'escoltaven uns xiuxius d'ultratomba que deien:

Escolteu! A les ruïnes d'una abandonada abadia,
els espectres entonen una esquinçadora melodia.
I de la terra sorgeix un ésser deformat
que per les nits deixa el poble angoixat.

Les ambicions personals de Ferran allunyaren la por i digué que volia baixar per les escales, però davant d'aquella macabra cançó Golden Elisabeth i Manel retrocediren i anaren a la cambra de les estàtues, les quals... havien desaparegut! Com si haguessin cobrat vida i marxessin. Continuaven les espantoses notes que foradaven les seves oïdes. Un soroll més es sumà a la flauta de Katai, es tractava dels canons dels francesos. Se sentien crits, els enemics havien obert noves esquerdes entre els murs de Barcelona i les pedres i els homes queien davant del impacte dels projectils, davant del bombardeig que semblava el definitiu. Aleshores la parella de mercenaris aprofitaren l'enfrontament per unir-se de nou als catalans, fugiren de la casa d'antiguitats i no es preocuparen gaire del cobdiciós Ferran. En el combat, feriren al general Villarroel i quan Manel volia ajudar-lo, sentí una explosió prop seu i va perdre la consciència.

Quan el soldat despertà, es trobava sobre un brut llit. La primera visió era una compassiva noia de cabells daurats que procurava calmar la seva febre amb uns humits mocadors al suat front.

-Què... què ha passat? -preguntà immediatament Manel?

-La darrera batalla ja ha esta lliurada -respongué amb cansament Golden Elisabeth-. Barcelona ha caigut fa dos dies. De moment no prenen venjança amb els vençuts i m'han permès que tindria cura de tu, ja que una pedra, prop d'una explosió et colpejà el cap i et deixà ferit.

-Així...

-Hem perdut però aquí la vida continua com si no passés res. Les tropes del duc Berwick no compren els catalans.

-On som?

-Ara som en una tenda dels enemics. Com jo sóc anglesa ens han deixat tranquils i, a més a més, per protegir-te. he dit que eres el meu germà. Podrem marxar quan et recuperis... si no els busquem problemes.

-I Ferran?

-No se sap res d'ell. Abans d'abandonar Barcelona anirem pel magatzem d'antiguitats.

Una setmana després, la parella s'endinsà en aquell barri que també evitaven els invasors i van veure que la casa encara restava en peu. Ja queia la nit i sentiren de nou l'escarrifosa

melodia de la flauta oriental. Semblava que ara els atreia i entraren a la casa. Baixaren a les cambres subterrànies i comprovaren que encara no havien tornat les estàtues als seus pedestals. Però quan s'endinsaren en un saló, tancaren de seguida la porta, pujaren els esglaons i fugiren corrent del magatzem dels Ferreira, compraren dos cavalls i deixaren de sobte la castigada ciutat perquè, en entrar a aquella estança, van observar per uns freds segons a Ferran que ballava amb la resta d'espectres de lladres que volien robar abans a la casa, i dansaven sota el ritme d'un flautista xinès, mentre es passejava pel lloc un drac alat.

ELS TROBADORS DEL WALHALLA

In Walhall whone mit mit!

Richard Wagner. L'or del Rin

Les meves ressentides cames notaven un fort dolor pel llarg recorregut que portava en aquells perduts boscos del Rin, però el misteriós paisatge, barreja de malenconia i vida, m'arrosegava a conèixer el mític lloc que havia originat unes meravelloses llegendes. Aleshores vaig contemplar una cabana i, al llindar de la seva porta va aparèixer un vell, el qual en veure'm cansat, m'aconsellà que descansés a la vora del foc, amb una escalfadora beguda. La idea era recomanable ja que pel lloc començava a bufar un vent fred. I l'ancià parlà d'històries relacionades amb el Rin, les seves nimfes i els déus que cobdiciaven l'or localitzat al fons de les aigües del riu.

En aquell instant el vell agafà una llança penjada d'una paret de fusta i digué que ell era el mateix Wotan, pare dels déus germànics, que i que seu poble no havia desaparegut després el tràgic incendi al Walhalla com deien les llegendes, encara vivien les seves noves aventures, però apartats de les civilitzacions i creences actuals.

-Necessitem un home que es dediqui a les lletres i que canti els nostres esdeveniments -digué Wotan mentre el seu rostre es tornava més jove i es posava una armadura pesada.

I jo, admirat pel aquell fet, vaig accedir. Sortírem de la cabana i invocà als déus Froh i Donner per a la tempesta. Després de la pluja va aparèixer l'Arc de Sant Matí com afirmava la mitologia i caminàrem sobre ell com si es tractés d'un pont de molts colors. En la llunyania es veia el Walhalla, un castell daurat de primes i altives torres. I triomfalment entràrem a la superbiosa construcció, entre les clams del déus, deesses, herois i dones formoses mentre pensava que la meva tasca per contar les seves aventures ja havia començat.

Una de las històries feia referència a Brunnilda, la bonica Valquíria, filla del déu Wotan, la qual entrà a la gran cambra davant del seu aclaparat pare. Els seus corbs, missatgers del món, l'havien portat la notícia abans; la dolça Waltraute, germana de Brunnilda, havia estat capturada per un màgic

gràcies a una covard trampa. Una vella del bosc demanà ajuda per rescatar la seva neta, perduda a les profunditats d'una negra cova. Tal història era falsa i quan la valquíria s'havia internat als diferents passadissos, estranyament pavimentats, el misteriós màgic la capturà entre la foscor sense problemes. Però Wotan reaccionà aviat i alçà la seva llança mentre demanava que el déu Froh l'ajudés a salvar-la. La fúria al Walhalla era també motiu de tempestes.

Les tenebres envoltaven als arriscats personatges, una vegada més convertits en herois per aquelles circumstàncies. Potser podien ser vulnerables per les poderoses arts del màgic, de nom desconegut, perquè la llança de Wotan aturà amb serioses dificultats els atacs d'unes criatures semblants a rèptils humans. Es quedaren bocabadats en notar les seves viscoses pells cobertes en escames contra els seus braços i les seves armadures daurades. Els enemics es perderen entre udols i Wotan i Froh continuaren la seva baixada a aquelles profunditats. Creuaren un laberint i començaren a pujar per unes escales de marbre molt desgastat. Sabien que ara hi eren dins d'una muntanya, prop del Rin. El màgic aparegué des d'una roca i inicià els seus encanteris. La llança de Wotan sortí del seu poderós braç i colpejà la base de la gegantesca pedra. El sobtat moviment ajudà a que el bruixot desaparegués entre l'ensorrament, mentre l'astut i àgil Froh s'encarregava d'agafar entre els seus braços a Waltraute, la qual romania desmaiada, per suportar la companyia d'aquells éssers viscosos. I de nou els déus i la valquíria sortiren de la cova.

I així fou contada aquella història, que tant es volia recordar al Walhalla. Però també Wotan m'explicava com una vegada ell fugí d'unes dones-serp i com mantenien l'ordre a la seva llar malgrat els enemics els colpegessin constantment. Sovint em preguntava com era la vida moderna a les ciutats que ell anomenava llogarrets i jo contestava que en realitat les coses no havien canviat, els més poderosos manaven sobre els més pobres i continuaven havent injustícies. Les guerres no es feien amb espases i llances, ara utilitzaven projectils que podien exterminar una ciutat o fins i tot un poble. Wotan recordava la rivalitat que tenia amb els nibelungs, uns nans que treballaven els metalls a uns foscos túnels sota terra i les baralles amb els gegants Fasolt i Fafner, el darrer es convertí en un drac que fou matat posteriorment per l'heroi welsung, Siegfried, el preferit.

Jo passava les estones al castell parlant amb els guerrers que també em contaven les seves aventures i jo de seguida m'encarregava d'escriure-les, però també em deixava veure amb

freqüència amb una formosa noia de cabellera arrissada i daurada, la qual sempre restava trista. Però tots els poetes som presoners d'una estranya intranquil·litat, la realitat que ens envolta mai ens deixa satisfet i volia marxar del castell amb el permís de Wotan lògicament, el qual m'ho concedí, però malauradament no em podia acompanyar aquella dona. Amb el cor esquinçat per una barreja d'emocions, l'Arc de Sant Martí fou extès de nou i vaig baixar sol mentre llançava malenconioses mirades al castell. Els boscos germànics em van rebre de nou i amb dolor em vaig allunyar mentre sabia que una dolça valquíria plorava des d'una torre per la meva marxa. I allí es quedaren les meves poesies, perquè jo podia marxar, però el més important, l'amor i l'obra d'un trobador, restava allí.

Francesc Xavier Parera Gutiérrez